

Pentru Hristos

Unde și cum trebuie să se adune creștinii

H. L. Heijkoop

© GBV 1990

Introducere

Mulți creștini sînt lipsiți de discernămint cu privire la chemarea celor credincioși pe pămînt. Ei gîndesc că totul este în ordine, odată ce un păcătos a venit la Dumnezeu mărturisindu-și vina și a dobîndit astfel siguranța că păcatele îi sînt iertate datorită lucrării ispășitoare a Domnului Isus Hristos.

În ce privește Evanghelia, ei se țin strîns de ce este scris în Cuvîntul lui Dumnezeu. Totuși interesul prea mic pe care îl dau vieții de după întoarcerea lor la Dumnezeu, nu le permite să vadă că și pentru aceasta Biblia este singura noastră călăuză. Ca în toate lucrurile, Sfintele Scripturi ne învață și în privința aceasta ce este drept, dacă le citim cu atenție.

În 1 Tesaloniceni 1.9 găsim scris: „V-ați întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu și adevărat”. Întoarcerea la Dumnezeu trebuie să vină întîi, căci un om firesc nu poate sluji lui Dumnezeu (Romani 3.10-12); dar, după aceea, vine slujba pentru Dumnezeu. Întoarcerea la Dumnezeu nu este deci scopul pe care îl are Dumnezeu cu omul, ci mijlocul neapărat necesar pentru a ajunge la acest scop, adică „a sluji Dumnezeului Celui viu și adevărat”.

Tot în epistola către Romani, după primele 11 capitole care ne dau o descriere precisă a căii pe care un păcătos se poate apropia de Dumnezeu, aflăm în capitolul 12.1 că slujirea noastră înțeleaptă constă în a ne prezenta trupurile ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu. Și în ver-setul 2 sîntem îndemnați să deosebim care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvîrșită.

Este un adevăr de netăgăduit că voia lui Dumnezeu se poate găsi numai în „Cuvîntul lui Dumnezeu”. Deci trebuie să cercetăm Cuvîntul lui Dumnezeu, dacă vrem să știm cum avem să slujim „Dumnezeului Celui viu și adevărat”, potrivit voii Lui. Psalmistul spune (Psalmul 119.105,99): „Cuvîntul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea” și „Am mai multă pricepere decît toți învățătorii mei, căci mărturiile Tale sînt cugetarea mea adîncă.”

Cînd vorbim de slujirea lui Dumnezeu, trebuie mai întîi să ne ocupăm de strîngerea laolaltă a celor credincioși, căci aici ei sînt adunați împreună într-o legătură directă cu Dumnezeu. În slujirea de adorare, cînd ei Îi aduc laude pentru ce a făcut El; în adunările de rugăciune, unde ei Îi prezintă nevoile lor; în slujirea Cuvîntului, cînd El vine să-i învețe; - în toate aceste strîngeri laolaltă El vrea să fie în mijlocul lor (1 Corinteni 14.25 și Matei 18.20).

În Biblie vedem că îndrumările cu privire la strîngerea laolaltă ocupă un loc important atît în Vechiul, cît și în Noul Testament. De cîte ori, de exemplu, se vorbește în cărțile Exod și Levitic despre cortul întîlnirii și despre slujba care avea loc în el! De asemenea, în Noul

Testament, după epistola către Romani care prezintă învățătura mântuirii, urmează epistolele către Corinteni, care conțin principiile divine ale strângerii laolaltă a celor credincioși.

Este prin urmare de neînțeles cum asupra acestui punct, mai mult decît asupra altora, sînt atît de multe deosebiri de păreri. Unul este de părere că trebuie să se adune numai cu cei care au exact aceleași gînduri ca și el asupra unei părți sau a anumitor părți ale adevărului; un al doilea, să fie atașat de ceea ce ar forma o biserică renumită. Un al treilea gîndește că trebuie să rămîna acolo unde s-a întors la Dumnezeu, în timp ce un al patrulea socotește că trebuie să meargă acolo unde, după părerea lui, ar afla mai multă binecuvîntare. Este Cuvîntul lui Dumnezeu atît de puțin clar în privința aceasta? Nu conține el o învățătură precisă? Să cercetăm problema aceasta importantă și să ne amintim că „ascultarea face mai mult decît jertfele” (1 Samuel 15.22).

În Vechiul Testament

Israelii în pustie

Un cuvînt mai întîi asupra însemnătății pe care o au pentru noi învățăturile Vechiului Testament. În 2 Timotei 3.16 citim că orice scriptură este în-spirată dumnezeiește și de folos pentru învățătură, pentru convingere, pentru corectare, pentru în-struire în dreptate. În 1 Corinteni 10.11 ni se spune că toate lucrurile pe care israeliții le-au întîmpinat în pustie, li s-au întîmplat ca să ne fie exemple și ca să ne slujească de înștiințare. În sfîrșit, Evrei 9.23 ne arată că lucrurile vizibile ale Vechiului Testament sînt imagini ale lucrurilor cerești și spirituale despre care ne vorbește Noul Testament.

În Vechiul Testament avem deci gîndurile lui Dumnezeu cu privire la lucrurile cerești, exprimate prin imagini vizibile. Astfel, jertfele Vechiului Testament sînt tipuri ale Persoanei și lucrării Domnului Isus. Cortul și templul, casa lui Dumnezeu pe pămînt, dau ochiului firesc reprezentări vizibile ale casei spirituale a lui Dumnezeu, despre care ne vorbește Noul Testament (1 Petru 2.5; Efeseni 2.20-22 și 1 Corinteni 3.16). Iar în 1 Corinteni 9.9, apostolul Pavel ne arată că pînă și cele mai simple porunci privitoare la unele lucruri materiale, au o semnificație spirituală. Să privim deci Vechiul Testament în lumina aceasta.

În Geneza nu se vorbește despre strîngerea laolaltă a celor credincioși. Acolo nu vedem decît cîte o singură persoană care slujește personal lui Dumnezeu, înconjurată de oameni nelegiuîți. Dar este de remarcă că îndată ce Dumnezeu începe să pună deoparte un popor pentru Sine, El face să se înțeleagă dorința Lui de a locui în mijlocul poporului Său, voia Lui ca poporul Său să se apropie de El acolo unde este El. Îndată ce Avram vine în Canaan, el

cheamă numele Domnului la Betel („Casa lui Dumnezeu”). Cuvîntul lui Dumnezeu folosește aici numele de Betel, desi locul acela se numea încă Luz si a fost numit Betel abia de către Iacov, 162 de ani mai tîrziu. Cînd Avram se depărtează de Betel, întîmpină greutăți și foamete. Toate acestea dispar îndată ce vine iar la Betel și la altarul „pe care îl făcuse mai înainte” acolo.

În Geneza 28, Dumnezeu Se arată lui Iacov în același loc, cînd acesta pleca spre Haran. Fiii lui aveau să se nască în Haran si aici avea să aibă loc începutul existenței poporului. Iar Dumnezeu îi făgăduiește la Betel că va fi un popor mare. În Geneza 35 vedem că Dumnezeu îl aduce pe Iacov din nou la Betel și că în același loc i Se descoperă. Dar acestea nu sînt decît aluzii. Subiectul nostru nu este tratat de fapt decît începînd cu Exod 19. Este adevărat că Moise vorbește lui faraon despre jertfe aduse în comun de popor, dar ele nu puteau fi aduse în Egipt. Trebuia mai întîi ca mielul de Paști să fie înjunghiat (Exod 12), poporul să fie răscumpărat din Egipt și orice legătură cu egiptenii să fie ruptă (Exod 14). Dar, odată ce Dumnezeu a spus că Israel este poporul Său, El a putut locui în mijlocul lui și a avut acolo un loc unde poporul să-L întîlnească. „Să-Mi facă un locaș sfînt și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25.8). Și în capitolele 25-40 din cartea Exod, găsim aproape numai indicații privitoare la cort și la slujba care trebuia să se facă în el. Cortul este numit:

- Cortul, adică locașul (Exod 25.9),
- Cortul întîlnirii (Exod 29.42),
- Cortul mărturiei (Numeri 17.7).

Numele acestea sînt foarte semnificative. Era casa lui Dumnezeu - cortul - locul unde Dumnezeu era prezent în mijlocul poporului Său. Dar în cort poporul se întîlnea cu Dumnezeu. Și în plus, cortul era mărturia lui Dumnezeu pe pămînt. Acolo Dumnezeu era văzut în sfințenia Sa, ca și în dragos- tea și în îndurarea Sa.

În locul acela trebuiau să vină toți israeliții de parte bărbătească, de trei ori pe an, și acolo trebuiau aduse cele dintîi roade (Exod 34.23,26).

În locul acela erau aduse jertfele (Leviticul 17) și acolo erau sfințiți preoții (Leviticul 8-9). Chiar și animalele care trebuiau înjunghiate ca să fie mîncate, trebuiau mai întîi să fie aduse în locul acela (Leviticul 17.4).

Ar fi putut fi vreo îndoială cu privire la locul de strîngere laolaltă pentru un israelit care cunoștea Cuvîntul lui Dumnezeu?

Ce bucurie trebuie să fi fost pentru Dumnezeu să aibă un popor care asculta de îndrumările Sale și se apropia cu o inimă întreagă și cu un duh de bunăvoință să urmeze aceste orînduiri

(Exod 35)! Dumnezeu nu cerea, dar aștepta o jertfă de bunăvoie. Și ce răspuns măreț a dat poporul! Nici unul nu lipsea, toți au venit cu o inimă largă să dea lui Dumnezeu ce aveau mai bun. Femeile au adus bijuteriile lor și oglinzile pe care le aveau (Exod 38.8); bărbații au adus materiale prețioase, aur și argint. Nici un fel de egoism, nici o teamă de batjocură din partea oamenilor, nici o dorință de câștig, nimic nu i-a putut împiedica, nici chiar pentru scurt timp, să lucreze potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Nu puteau da toți în aceeași măsură, unele femei care aveau o inimă înțeleaptă puteau face mai mult decât altele; totuși toți au venit pentru a aduce cu toată inima ce aveau. Nu ne face aceasta să ne gândim la cele dinții vremuri ale Adunării, așa cum ne sînt descrise în Fapte 2.42-47?

Și ce răspuns a dat Dumnezeu în bunătatea Sa acestei stări de inimă? Îndată ce cortul a fost ridicat potrivit gândurilor lui Dumnezeu, El a venit în mijlocul poporului Său într-un mod vizibil pentru fiecare, ca să locuiască acolo (Exod 40). Și din locașul Său, El le vorbea și le comunica gândurile Sale minunate.

El i-a învățat cum se puteau apropia de El și cum, mîncînd din aceeași jertfă, ei puteau să aibă părtășie cu El (Leviticul 3-4; 7.19). I-a învățat cum puteau fiii lui Aaron să aibă grijă de ce le dăduse Domnul în pază la intrarea cortului înțînirii (Leviticul 8.35) și cum puteau fi de ajutor cînd era vorba de ispășire (Leviticul 9.9). Au fost învățați cum putea fiecare să-și păstreze curăția (Leviticul 11) și cum cel care devenea necurat putea să fie curățit din nou (Leviticul 12-15). El le-a rînduit sărbătorile pe care aveau să le țină (Leviticul 23) și le-a dat porunci potrivit cărora nimeni nu-și putea pierde pentru totdeauna moștenirea (Leviticul 25). Fiecăruia El i-a dat locul și slujba printre ceilalți, pentru ca ei să formeze un tot bine constituit, în care fiecare în parte era bine rînduit (Numeri 1-4). Și cîte descoperiri minunate le-a dat El încă în cele șapte săptămîni dintre Exod 40.1 și Numeri 10.11!

Din nefericire, poporul n-a rămas mult timp în starea aceasta bună. În Amos 5.26, Dumnezeu reproșează israeliților că nu l-au adus jertfe în pustie, ci au purtat cortul lui Moloh. Ei uitaseră singurul loc de strîngere laolaltă și s-au dus în alte locuri unde nu era Dumnezeu.

Israelii în țara Canaanului

În Deuteronom avem învățăminte noi. După ce a mers patruzeci de ani prin pustie, poporul a ajuns la Iordan, urmînd să intre în țara Canaanului. Dumnezeu le-a dat atunci învățăminte potrivite cu felul de viață pe care aveau să-l ducă în țara făgăduită.

Împărțirea cărții acesteia este clară pentru orice cititor. Cele dinții 11 capitole dau o privire generală asupra istoriei poporului și asupra căilor lui Dumnezeu în îndurare față de el. Capitolul 12 începe cu „legile și poruncile” pe care ei aveau să le țină în țară, în timp ce

capitolele 30-34 formează con-cluzia. Aici poporul este văzut în mod profetic izgonit din țară, din cauza neascultării lui.

Cum am spus, în primele 11 capitole avem o amintire a traversării pustiei. Dar nu este vorba doar de o repetare a lucrurilor pe care le găsim în Exod și în Numeri. Mai întâi de toate se amintește israeliților că dragostea și credincioșia lui Dumnezeu i-a păstrat și că toate necazurile - tot traseul acesta de 39 de ani de-a lungul „pustiei acesteia mari și înspăimântătoare” - nu erau decât rezu-tatul neascultării lor. Dacă ei ar fi ascultat de poruncile Domnului, ar fi ajuns în țară după o călătorie de unsprezece zile prin pustie (Deuteronom 1.2). Partea aceasta se termină cu capitolul 11 în care încă o dată este arătat cu tărie că numai o dependență și o ascultare absolută de Cuvîntul lui Dumnezeu puteau să-i mențină în binecuvîntările moștenirii pe care Dumnezeu vroia să le-o dea.

Odată ce inima lor a devenit gata să asculte, Dumnezeu le-a dat legile și poruncile Sale (Deuteronom 12-29). Și aici, ca totdeauna, strîngerea laolaltă a poporului pentru a sluji lui Dumnezeu vine în primul rînd. Poporul trebuia să intre într-o țară unde toate vorbeau de idolatrie, de cultul demonilor (Vezi 1 Corinteni 10.20). Inima omului este înclinată să se conformeze cu ceea ce este în jur. Constatăm lucrul acesta în istoria de mai tîrziu a poporului Israel și, din nenorocire, tot atît de evident și în istoria creștinătății. De aceea chiar de la început Dumnezeu le arată clar că închinarea către Dumnezeu și închinarea la idoli nu pot sta împreună nici în ce privește obiectul lor, nici în felul de închinare. Există mulți demoni și de aceea păgînii adoră mai mulți dumnezei în multe locuri, pe înălțimile munților, pe dealuri și sub orice copac verde. În contrast cu acestea, gîndul principal al Vechiului Testament este: „DOMNUL (Iehova), Dumnezeul nostru este singurul DOMN” (Deuteronom 6.4). Ei îl cunoșteau ca pe Dumnezeu Creatorul, Cel Atotputernic și DOMNUL (Yahweh). Nu se putea, prin urmare, să fie decât un singur loc pentru adorare și un singur fel de a aduce închinare lui Dumnezeu. Nu se putea să fie nici cea mai mică îngăduință pentru închinarea la idoli. Accentul asupra acestui lucru este într-un mod deosebit aici, în Deuteronom 12.2-7, apoi în tot capitolul 12 și în multe alte locuri din capitolele următoare.

Singurul Dumnezeu, Creatorul cerului și al pămîntului, Cel Atotputernic, DOMNUL, Dumnezeul legămîntului lui Israel are dreptul de a hotărî unde și cum se poate apropia de El poporul Său care locuiește în țara Sa. De aceea în capitolul 12 se vorbește de 6 ori de locul „pe care DOMNUL, Dumnezeul tău îl va alege”; apoi în capitolele 14-17, 18, 26 și 31 se vorbește despre același lucru, în total de 21 de ori. Nu arată faptul acesta în mod izbitor, atît suveranitatea lui Dumnezeu, cît și însemnătatea pe care El o dă locului unde poporul Său se adună?

Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie una în mod practic, așa cum El îl vede totdeauna, ca un tot, în cele douăsprezece pâini pentru punerea înaintea în locul sfânt (Leviticul 24.5), apoi în cele două pietre de onix de pe umerarii efodului și în cele douăsprezece pietre de pe pieptarul marelui preot (Exod 28). Vedem aceeași unitate, simbolizată mai târziu de cele douăsprezece pietre înălțate după trecerea Iordanului (Iosua 4.1-10) și în timpul lui Ezra prin cei doisprezece țapi aduși ca jertfă de ispășire pentru tot Israelul (6.17).

Unitatea aceasta practică este formată prin faptul că aveau un scop comun, un obiect comun în închinarea lui Dumnezeu și o unitate de gândire (vezi 1 Corinteni 1.10). Numele Dumnezeului nostru are o putere minunată de unire. Satan știe lucrul acesta și nu se teme de nimic mai mult decât de puterea aceasta. De aceea el se silește totdeauna să distrugă unitatea aceasta, iar mulți credincioși nu văd lucrul acesta. Nelegiuitul Ieroboam l-a înțeles prea bine, el știa că închinarea lui Dumnezeu în comun, legată de „numele DOMNULUI” înlătură dezbinarea. De aceea el a introdus o închinare deosebită de Jocul pe care DOMNUL îl alesese ca Numele Său să locuiască acolo” (1 Împărați 12).

În Deuteronom totul este făcut să întărească și să realizeze unitatea practică a poporului. Dumnezeu cunoștea bogăția moștenirii pe care vroia s-o dea poporului Său; și El aștepta și dorea ca poporul Său, cu o inimă recunoscătoare, să aducă ceva din aceste bogății Celui care le dăruise. Aceasta este pricina pentru care găsim aici atât de multe jertfe de bunăvoie. Numai zeciuiele și jertfele pentru cele dintâi roade erau obligatorii. Dumnezeu vroia ca tot ce Îi era dedicat, cu inimi recunoscătoare și ascultătoare să fie adus la locul unde era El Însuși. El vroia, cum se spune, să primească darurile chiar din mîna lor și să se bucure în părtășie cu ei. O parte din daruri erau „mîncarea” Sa sau „pîinea” Sa (cum s-ar mai putea traduce, potrivit locului din Leviticul 3.11 și 16), iar restul era pentru poporul Său, împreună cu fiii și fiicele lor, robii și roabele lor, și leviții, toți fiind cu o inimă plină de bucurie în prezența Sa (Deuteronom 12.7,12,18).

Ar fi putut fi o slujire mai slăvită pentru un popor pămîntesc, ca cea care ne este prezentată aici? Totuși aceasta era numai pentru o inimă în care locuia dragostea lui Dumnezeu și care gusta prin urmare părtășia cu El. Fiul cel mare din Luca 15 nu dădea nici un preț fericirii care era în părtășia cu tatăl său. El vroia să se bucure împreună cu prietenii săi, fără prezența tatălui său. Practic, aceasta este idolatrie. Ce contrast cu Isaia 26.8, unde citim: „Sufletul nostru suspină după Numele Tău și după amintirea Ta” și cu Deuteronom 18.6, unde se vorbește de un levit care avea să vină, „potrivit dorinței sufletului său, la locul pe care Domnul îl va alege”!

În capitolele următoare din Deuteronom vedem ce parte însemnată ocupă locul ales de

Dumnezeu, în viața poporului. Nici nu se putea altfel. Viața poporului lui Dumnezeu trebuia să fie dominată de faptul că Dumnezeu locuia în mijlocul lor. În capitolele 14 și 15 vedem că zeciuielile și cei dinții născuți dintre vite, toate trebuiau mâncate acolo. În capitolul 16 se spune că jertfirea Paștelui, sărbătoarea Săptămânii și sărbătoarea Corturilor erau ținute acolo. În capitolul 17, toate lucrurile grele de judecat erau rezolvate acolo, iar în capitolul 18 slujba leviților se desfășura în locul acela. În capitolul 26, coșul cu roadele țării era adus acolo, înaintea lui Dumnezeu. Și, în sfârșit, în capitolul 31.11 este poruncit ca în anul iertării, legea să fie citită în locul acesta, în auzul întregului Israel.

Potrivit locului din 1 Împărați 11.36, știm că locul despre care se vorbește în Deuteronom era Ierusalimul. Psalmul 78.68 ne arată că Dumnezeu a ales Muntele Sionului, pe care l-a iubit, ca să-Și zidească acolo locuința. Vedem de asemenea în versetul 70 că Dumnezeu pune locul acesta în legătură cu David, robul Său, tip al Fiului lui David care în Matei 18.20 vorbește de locul legat de Numele Său, acolo unde El este în mijlocul alor Săi.

Psalmul 132.6 ne arată că David chiar din tinerețea lui a căutat locul unde Dumnezeu dorea să locuiască. L-a găsit mai întâi acolo unde Caleb și-a avut moștenirea (Iosua 14.7) și unde fiii lui Core au găsit în pustie drumuri făcute (Psalmul 84.5), adică în inima lui. Și dacă noi nu vom găsi locul acesta aici mai întâi, pentru a putea apoi începe, adică dacă nu primim cu credință și într-o dependență deplină Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la locul acesta, și dacă inima noastră nu cunoaște locul acesta, atunci nu-l vom găsi niciodată. Printr-o experiență umilitoare David a învățat să recunoască Muntele Sionului ca locul pe care Dumnezeu îl alesese. În 1 Cronici 21 și 22 vedem că Dumnezeu a trebuit mai întâi să lucreze în judecată împotriva mândriei lui David și numai după ce acesta a plătit prețul deplin, i-a descoperit locul pentru casa Domnului. Totdeauna te costă ceva și se cere o jertfă, ca să te întorci de la toate lucrurile firești și să lucrezi numai potrivit gândurilor lui Dumnezeu.

Din nenorocire, Israel n-a ascultat de aceste porunci ale Domnului. După ce s-au dus cei care fuseseră martori cu ochii lor la faptele mărețe ale lui Dumnezeu, poporul și-a strîmbat repede calea și a slujit idolilor (Judecători 2.7-13). Și în Osea 4.13 Dumnezeu reproșează poporului că a adus jertfe pe vârful munților, că a ars tămîie pe dealuri, sub stejari, plop și terebinți. Ei au făcut exact ce Dumnezeu interzisese în mod categoric în Deuteronom 12. Chiar și un om evlavios ca Solomon a adus tămîie pe înălțimi, pînă ce Dumnezeu i-a dat o inimă înțeleaptă (1 Împărați 3). Și Dumnezeu a trebuit să repete mustrarea aceasta cu privire aproape la toți împărații, oricît de evlavioși ar fi fost ei. Și aici, ca totdeauna, omul a stricat tot ce i-a încredințat Dumnezeu.

După robia babiloniană

În cărțile Ezra și Neemia găsim o perioadă nouă a istoriei lui Israel. Urmare necredincioșiei poporului, necredincioșie a cărei descriere ne este dată în Ezechiel 8, slava Dumnezeului lui Israel a părăsit Ierusalimul. Ierusalimul era locul pe care Domnul îl alesese ca să facă să locuiască acolo Numele Său. Acolo era „scaunul de domnie al Domnului” (1 Cronici 29.23). Cu toate acestea, acum Dumnezeu vorbește de Ierusalim ca de o femeie adulteră (Ezechiel 16.32,35). Cele zece seminții fuseseră mutate în Asiria de către Salmanazar și după 134 de ani împărăția lui Iuda a fost nimicită de Nebucadnețar, iar locuitorii Iudeii au fost mutați în cea mai mare parte în Babilon.

Dar Dumnezeu Și-a adus aminte în îndurarea Sa de rămășița credincioasă și a mișcat inima lui Cyrus, împăratul Persiei, ca să permită poporului evreu să se întoarcă la Ierusalim, după o robie de șaptezeci de ani, așa cum Isaia prorocise cu o sută cincizeci sau două sute de ani mai înainte (Isaia 45). Numai o parte mică din Iuda și din Beniamin a profitat de ocazia aceasta. Potrivit textului din Ezra 2.64, vreo patruzeci și două de mii de persoane s-au întors din robie împreună cu Zorobabel. Dacă ne gândim că a fost un timp când Iuda și Israel au putut să adune o armată de peste un milion de oameni (2 Cronici 13.3), vedem cât de mic este numărul celor care s-au întors din robie. Cea mai mare parte nu arată vreo dorință pentru țara pe care Dumnezeu le-o dăduse și pentru Ierusalim, unde fusese construit templul. Alții (cum este Daniel) nu s-au putut întoarce din cauza poziției lor și din cauza vârstei.

Dar Dumnezeu era cu rămășița aceasta mică. El o încuraja, o întărea, o apăra împotriva vrăjmașilor ei și îi arăta ajutorul și favorarea Sa. Nu însemna că Dumnezeu îi restabilea în poziția pe care Israel o avusese mai înainte. Dumnezeu nu trece cu vederea peste nici o necredincioșie și nu lucrează o restabilire a stării pe care omul a pierdut-o prin păcatul și necredincioșia sa. Dumnezeu nu l-a restabilit pe Adam în paradisul Edenului. Și chiar creștinii, cărora le este socotită valoarea lucrării lui Hristos - lucrare prin care Dumnezeu este infinit mai mult slăvit decât a fost dezonorat de Adam și de urmașii lui - chiar și creștinii nu vor regăsi niciodată paradisul Edenului, deși locul lor este nespus mai mult slăvit și mai înălțat.

Rămășița aceasta nu are parte de prezența vizibilă a Domnului. Scaunul de domnie al Domnului nu mai este la Ierusalim. Unul ca Zorobabel, prinț din seminția împărătească a lui David, nu se urcă pe scaunul de domnie al lui David, ci este numai guvernator sub puterea împărătească per-sană. Dumnezeu își retrăsese slava din Ierusalim și încredințase neamurilor stăpânirea directă a pământului (vezi Iosua 3.11, 1 Cronici 29.23, Daniel 2.38, Isaia 45.1).

Dumnezeu recunoaște drepturile de suveran ale împăraților păgâni. Indicarea vremurilor în prorocii Hagai și Zaharia este dată după anii de domnie a împăraților păgâni. Și Dumnezeu lucrează în favoarea alor Săi, nu distrugînd pe cei care stăpîneau peste ei, ci producînd în inima împăraților acestora dispoziții bune față de evrei.

Dacă rămășița ar fi stat pe gânduri, ca atîtea persoane azi, cu siguranță că nu s-ar mai fi întors în Iudeea. Mai mult de o mie de ani trecuseră de cînd Moise făcuse cunoscute „legea și poruncile” prin care Dumnezeu rînduia un loc de închinare pentru toate cele douăsprezece seminții și în care slujba preotească era pecizată în amănunțime. Trecuseră cinci sute de ani de cînd Solomon zidise templul său măreț și făcuse toate după gîndurile lui Dumnezeu, așa cum îi fuseseră arătate lui David.

Niciodată necredința n-ar fi avut mai multe motive ca să-și îndreptățească neascultarea față de Cuvîntul lui Dumnezeu. Mai era necesar acum, după o mie de ani, acum cînd împrejurările se schimbaseră atît de mult, să se mai lucreze încă potrivit cu ce poruncise Dumnezeu în cărțile lui Moise?

Nu părăsise Dumnezeu Însuși Ierusalimul și nu îngăduise El ca cetatea și templul să fie arse? Nu-i binecuvîntase El pe evreii care locuiau în Babilon și în alte țări? Să ne gîndim mai ales la Daniel și la prietenii lui, la Estera și la Mardoheu. Nu ar fi fost aceasta o dovadă că cei care rămîneau în Babilon ar fi fost pe calea cea bună? Iar acum trebuiau ei să se întoarcă iar în deșertul Palestinei, ocupat în mare parte de vrăjmași? Să vină la Ierusalim, unde nu rămăsese o casă de locuit, nici altar pentru a aduce jertfe, nici templu pentru a te închina acolo, și unde nu era zid pentru a fi la adăpost de vrăjmași și a fi apărați de rău? Era în totul cu neputință să fie restabilită starea de odinioară.

Nu trebuiau ei oare să tină seama de învățămintele istoriei? Timp de secole, numai două seminții s-au închinat lui Dumnezeu la Ierusalim. În ultimii șaptezeci de ani totul se schimbase și Dumnezeu îngăduise ca o stare cu totul nouă să ia loc. Iar acum, o mîna de oameni din Iuda și din Beniamin s-au întors în locul acela, împreună cu un număr neînsemnat de preoți și de leviți. Oare numai grupul acesta mic vedea drept? Și toți cei nouăzeci la sută sau mai mulți care nu s-au întors în țară, și printre care erau și oameni ca Daniel, toți erau greșiți?

Fără îndoială, mulți trebuie să fi gîndit așa. Altfel, cum s-ar explica faptul că Scriptura ne spune că numai patruzeci și două de mii de oameni, abia cinci la sută din total, s-au întors din robie la Ierusalim?

Dar credința nu se lasă condusă de socoteli, oricît de înțelepte și drepte ar părea ele. Ea nu privește la împrejurări, ea nu judecă dacă drumul pe care merge ar fi cel drept, uitîndu-se la rezultatele aparente. Ea nu se bazează pe numărul persoanelor care s-au alăturat ei. Ea nu

îngăduie ca poruncile dumnezeiești să fie judecate de către istorie, ci judecă istoria potrivit ascultării de poruncile lui Dumnezeu. Ea nu caută altceva decât ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, fără să se intereseze de alte lucruri.

Cuvântul lui Dumnezeu spusese că Palestina era țara făgăduită și că Ierusalimul era locul pe care Domnul îl alesese ca să facă să locuiască în el Numele Său; că El Își avea acolo casa unde poporul Său putea să se apropie de El. Și astfel, îndată ce a înțeles chemarea lui Dumnezeu, rămășița credincioasă s-a suit la Ierusalim. Desigur, erau pericole nenumărate pe drumul acesta. Împotrivirea popoarelor care locuiau în jurul Ierusalimului era fără îndoială foarte mare, dar ei n-au ținut seama de popoarele acestea și ele nici nu sînt menționate.

Si de ce rîvnă au dat dovadă cei care s-au întors în țară, si aceasta chiar de la sosirea lor!

Mai întîi s-a verificat dacă toți puteau dovedi că se trăgeau din Israel, iar preoții dacă într-adevăr coborau din seminția preoțească. într-o vreme normală, lucrul acesta nu ar fi fost necesar; atunci se știa cine era israelit, preot sau străin și nu era nevoie de cercetare cu privire la origine. Dar în vremurile de confuzie și de ruină, lucrul acesta era necesar. În Babilon, un străin putea cu ușurință să se strecoare printre ei. Din cauza împrăstierii lor printre popoare, din nefericire și din cauza amestecului lor cu ei, ca și din faptul că unii străini locuiau în țara lor, se putea ca un străin să se dea drept israelit, iar un preot să nu aibă o origine neamestecată. Numai pretențiile vinei persoane nu erau de ajuns. într-un timp de ruină, toți cei care pretind că sînt ceva, trebuie să dovedească dreptul pe care-l au. Nu Zorobabel era cel care le contesta pretențiile; aceasta el o lăsa în seama lui Dumnezeu. „Domnul cunoaște pe cei care sînt ai Săi” (2 Timotei 2.19). Dar el putea lua hotărîri numai pe baza unor dovezi sigure. Cînd mai tîrziu s-a ridicat un preot cu Urim și Turnim, atunci hotărîrea definitivă asupra pretențiilor lor avea să fie făcută potrivit cunoștinței Dumnezeului Celui Atotputernic (Ezra 2.63).

Dar îndată ce s-a stabilit cine aparținea poporului lui Dumnezeu și cine putea să fie în slujbă ca preot, cel dintîi lucru a fost să se adune ca să se închine. Nu era nici o îndoială cu privire la locul unde trebuiau să se adune; s-au adunat ca un singur om, la Ierusalim (Ezra 3.1). Nu era nici o deosebire de păreri cu privire la ce aveau de făcut. Desigur, învățămintele Cuvântului lui Dumnezeu sînt de mare preț, și în Neemia 8.13 vedem ce loc ales aveau ele printre cei care formau rămășița. Dar cel dintîi lucru pe care îl face un popor răscumpărat și restabilit de Dumnezeu este să aducă jertfe lui Dumnezeu, să-L laude, să I se închine.

Nu era nici cea mai mică îndoială pentru popor cu privire la locul unde aveau să se închine. Nu era decât un singur loc pe care DOMNUL îl alesese ca să facă să locuiască acolo Numele Său: era Ierusa-limul. Nu era decât un singur altar pe care, potrivit vocii lui Dumnezeu, puteau fi aduse jertfele: altarul din aria lui Ornan, în curtea casei lui Dumnezeu, a templului.

Desigur, templul nu mai exista, dar ruinele lui încă erau acolo. Altarul nu mai era, dar rămăsese locul unde fusese. Ei au zidit altarul pe locul lui. Altarul acesta, în locul pe care îl avuseseră odinioară, în locul lui cel vechi, este numit în Maleahi „masa DOMNULUI”. Acolo, pe altarul DOMNULUI, în curtea de afară a templului în ruine, ei au adus arderi de tot „potrivit cu ce este scris în legea lui Moise, omul lui Dumnezeu”. Acolo ei au ținut sărbătoarea Corturilor „potrivit cu ce este scris” și au adus jertfele rînduite pentru sărbătoarea aceas-ta, „potrivit poruncii”. Ar fi putut să fie ceva mai potrivit să le încline inimile ca să lucreze numai potrivit Cuvîntului lui Dumnezeu, decît închinarea adusă în locul unde era numele DOMNULUI, în casa Sa?

Și după ce ei au fost ascultători în toate, Dum- nezeu le-a dat mai multă lumină și mai multă alipire de El. Ei nu mai puteau privi ruinele templului fără să se simtă minăți să clădească. Desigur, templul era ruinat și nu mai putea fi rezidit în slava pe care o avusese. Cei care văzuseră casa cea dintîi, plîngeau cînd se puneau temeliile casei celei noi.

Putea cineva să uite de existența de altădată a chivotului care conținea tablele legii și vasul cu mană, care acum nu mai era? Și puteau ei să nu se gîndească apoi la capacul ispășirii, pe care an de an marele preot făcea stropirea sîngelui (Leviticul 16) și care nu mai era acolo? Nu știau ei că heruvimii între care locuia slava Domnului nu mai erau acolo? Știau apoi că nici Urim și Tumim nu mai erau. Iar ei, fiind într-un număr atît de mic și săraci, ei nu puteau desigur să construiască templul în aceeași măreție în care îl ridicase Solomon.

Dar, oricît de slabe ar fi fost eforturile lor și oricît de neînsemnată si deosebită ar fi fost în ochii oamenilor construcția lor în comparație cu cel dintîi templu, ea era minunată pentru Dumnezeu. El privea la ce era în inimi. El vedea ascultarea de Cuvîntul Său în inimile lor și aceasta Îi era plăcut. Și El i-a încurajat, făcîndu-i să înțeleagă că în ochii Lui templul acesta era același pe care îl zidise Solomon si că slava de la urmă a casei acesteia va fi mai mare ca slava celei dintîi (Hagai 2.9). Templul lui Solomon, templul lui Zorobabel și templul împărăției de o mie de ani (Ezechiel 40-43) sînt unul și același templu în ochii Lui: Nu este decît o singură casă a Domnului.

Nu înseamnă că rămășița ar fi fost mai bună decît frații lor rămași în Babilon. Toți făceau parte din același popor care meritase mînia lui Dumnezeu. În cărțile Ezra și Neemia se vorbește de atîtea slăbi-ciuni și atîtea păcate, încît nu putem decît să ne uimim că Dumnezeu n-a nimicit poporul în judeca-ta Sa. Prin prorocul Hagai, Dumnezeu îi muștra că locuiau în case căptușite cu lemn și că nu se gîndeau la construirea templului. Nu mai puțin de patru capitole ne arată că, împotriva Cuvîntului lui Dumnezeu, ei se amestecaseră cu neamurile (Ezra 9-10; Neemia 9, 13.3 și 23). Da, pînă și Eliașib, marele preot, dăduse un exemplu trist în

privința aceasta. Vedem că cei de neam ales asupreau pe cei săraci și chiar îi vindeau ca sclavi. Se poate ca în multe privințe starea lor practică să fi fost chiar mai rea decât a multora din cei care erau în Babilon sau în Persia; să ne gândim numai la acel credincios, Mar-doheu. Totuși Dumnezeu numai pe ei îi recunoaște ca reprezentanți ai poporului Său. El face să se scrie istoria lor și îi face pe împărați să-i ajute. Lor le trimite proroci și lor le dă făgăduințe. Despre ceilalți nu se vorbește decât în măsura în care împrejurările lor sînt în legătură cu rămășița, ca de exemplu în cartea Estera, unde este vorba de a împiedica nimicirea poporului, și deci și a rămășiței. Dumnezeu găsește în ei, cu toate slăbiciunile și lipsurile lor, dorința de ascultare. Chiar dacă ei uneori nu se arată ascultători, de obicei ei caută gândurile lui Dumnezeu, pentru a lucra și a sluji lui Dumnezeu potrivit gândurilor Lui. Iată principiul potrivit căruia lucrau ei. Și în felul acesta ei au venit la locul de strîngere laolaltă, potrivit gândurilor Lui, la locul „pe care Domnul îl alesese ca să facă să locuiască acolo Numele Său”. Cuvintele acestea își păstrează valoarea în toate timpurile: „Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea Cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor”.

În Noul Testament

Adunați pentru Numele Domnului Isus

Așa cum poate constata orice cititor atent, în evanghelia după Matei, Domnul Isus ne este prezentat ca Împăratul care vine la poporul Său Israel, pentru a-Și stabili împărăția. În genealogia Lui, accentul este pus pe faptul că El este din seminția împăratului David, iar în Matei 2 aflăm închinarea adusă Lui ca unui împărat, de către magii veniți din Răsărit.

Aici împărăția este numită „împărăția cerurilor”, deoarece, deși pe pămînt, ea trebuie să fie dirijată de principii cerești.

În Matei 4.17-25 găsim cuvintele pline de putere ale Domnului: „Pocăiți-vă, căci împărăția cerurilor s-a apropiat”. Cînd, urmare minunilor Lui, mulțimile Îl urmau, Domnul dă în predica de pe munte (capitolele 5,6 și 7) legea fundamentală, principiile împărăției sau, mai exact, caracterul celor care trebuiau să aibă parte de ea. Principiile acestea erau totuși opuse gândurilor pline de mîndrie ale iudeilor și în Matei 8 - 12 Îl vedem pe Domnul lepădat de popor. Apoi în capitolul 13 avem caracterul cel nou al împărăției: o împărăție al cărei împărat este absent, în care neghina a fost semănată printre grîu și unde plămădeala a fost dospită de aluat (compară cu 1 Corinteni 5.6-8). Însă împărăția aceasta nu este limitată la evrei: cîmpul e lumea. Avem apoi în Matei 16 un lucru cu totul nou care avea să apară: Adunarea, care va fi zidită de Hristos.

Acesta este un punct important. Petru Îl mărturisește pe Hristos nu numai ca Fiu al lui Dumnezeu, ci și ca Fiu al Dumnezeului Celui viu, în care este viața și puterea dătătoare de viață. Hristos, care prin învierea Sa a biruit porțile Locuinței Morților și prin aceasta a fost dovedit cu putere ca Fiu al lui Dumnezeu (Romani 1.4), zidește Adunarea Dumnezeului Celui viu (1 Timotei 3.15). Și El o zidește pe Sine Însuși, ca Fiu al Dumnezeului Celui viu. O situație cu totul nouă este astfel introdusă. Nu înseamnă că Israel ar fi pentru totdeauna lepădat. Matei 17 ne arată că într-o zi Fiul Omului Își va stabili împărăția în slavă. Dar, mai înainte de aceasta, Adunarea a luat locul lui Israel, ca mărturie a lui Dumnezeu pe pământ.

În Matei 18 punctul acesta este dezvoltat și mai mult. Hotărârea în probleme de disciplină nu mai aparține sinagogii (Ioan 9.22,34), ci Adunării. Și autoritatea Adunării se bazează numai pe faptul că ea este strînsă laolaltă pentru Numele Domnului Isus Hristos și că El Însuși este în mijlocul ei.

Este clar că Domnul vorbește aici de timpul care va urma după înălțarea Sa la cer. Când era El pe pământ, El hotăra în toate problemele. În Matei 16 am văzut de asemenea că Adunarea încă nu exista, ci avea să fie zidită. 1 Corinteni 12.13 și alte locuri ne învață că Domnul a început să zidească Biserica Sa la Cincizecime (Faptele Apostolilor 2).

Matei 18.20 este singurul loc din Noul Testament în care Domnul promite prezența Sa în mijlocul alor Săi. Desigur, în multe rînduri El a făgăduit că va fi cu fiecare credincios în parte, dar aici este ceva cu totul deosebit, aici El vrea să fie în mijlocul lor, ca unul dintre ei, așa cum a spus în mod profetic în Psalmul 22.22: „Te voi lăuda în mijlocul adunării”. De aceea, ca o condiție a prezenței Sale aici, se spune că ei „sînt adunați pentru Numele Său”. El făgăduiește ucenicilor Săi care sînt strînși laolaltă ca adunare, că El va fi în mijlocul lor, dacă ei sînt adunați pentru Numele Său.

Versetul acesta fiind uneori folosit greșit, este bine să insistăm asupra adevărului pe care ni-l prezintă. Trebuie să fim atenți că, pentru ca să înțelegem semnificația exactă a unui loc, trebuie să-l citim în legătură cu ce este scris mai sus și mai jos, cu contextul lui. Un verset scos din contextul lui nu dovedește nimic, nu este decît un pretext. În felul acesta, s-ar putea „dovedi” orice vrei, și din nenorocire lucrul acesta se întîmplă uneori.

În tot capitolul acesta, Domnul ne învață că trebuie să ne purtăm într-un duh de umilință și de har. Începînd cu versetul 15, El recomandă duhul acesta în cazul cînd un frate păcătuiește împotriva mea. Dar ce am de făcut atunci cînd purtarea mea în har rămîne fără succes? Către cine să mă îndrept? Este o instanță la care mă pot adresa: Adunarea, pe care Domnul Isus Însuși a zidit-o pe Sine Însuși, are competența de a interveni în toate neînțelegerile dintre frați. Cînd ea ia o hotărîre pe pământ, cînd leagă sau dezleagă, hotărîrea ei este recunoscută în cer. Și

cînd pe pămînt ea lucrează în dependență și în har, Tatăl din cer îi va da ce dorește. Pentru a face astfel clar și de înțeles ucenicilor pe ce se întemeiază făgăduința aceasta, Domnul adaugă: „Căci acolo unde doi sau trei sînt adunați pentru Numele Meu, acolo Eu sînt în mijlocul lor”. Cînd adunarea este strînsă laolaltă pentru Numele Domnului Isus, El este în mijlocul ei și hotărîrile pe care ea le ia sînt îmbrăcate cu autoritatea Lui (vezi 1 Corinteni 5.4,5).

Versetul 19 nu-și găsește aplicarea atunci cînd doi sau mai mulți credincioși, stabiliți în locuri diferite, se unesc în rugăciune la o oră anumită și pentru vin scop anumit. Fără îndoială, Dumnezeu, care ascultă rugăciunea fiecărui credincios, îi va asculta. Dar aceasta nu are nimic a face cu versetul nostru. Și cînd doi sau mai mulți se adună pentru un scop duhovnicesc, fie chiar și pentru adorare, pentru predicarea Cuvîntului, pentru rugăciune sau orice alt caracter ar putea avea strîngerea laolaltă, nu înseamnă numai decît că ar fi o adunare unde Domnul Hristos ar fi prezent în mijlocul lor. Pentru aceasta, trebuie ceva mai mult: trebuie ca Adunarea să fie strînsă laolaltă pentru Numele Domnului Isus. Numai în felul acesta, Domnul dă făgăduința Sa că va fi în mijlocul lor.

Găsim că pentru aceasta sînt două condiții care trebuie împlinite mai înainte:

a). Adunarea trebuie să fie strînsă laolaltă ca Adunare. În versetul 17 nu se spune de „o adunare”, ci „adunarea”. De asemenea și în capitolul 16 cuvîntul este „Adunarea”. Nu există decît o singură Adunare, Adunarea Dumnezeului Celui viu (1 Timotei 3.15). Toți credincioșii adevărați dintr-un loc anumit, dacă sînt exprimarea acestei singure Adunări, atunci da, ei sînt pentru mine „Adunarea”. De aceea apostolul Pavel scria către „Adunarea tesalonicenilor”, către „Adunarea lui Dumnezeu care este în Corint” etc.

Scriptura nu recunoaște existența a două sau mai multe adunări (în afară de strîngerile laolaltă lo-cale, care trebuie să fie expresia întregului). Nu există decît un singur trup al lui Hristos. De aceea, o condiție absolut necesară ca prezența Domnului Isus să fie în mijlocul celor doi sau trei este ca ei să se strîngă laolaltă pe terenul singurei Adunări. Se poate ca nu toți cei care aparțin Adunării să fie prezenți. Se poate ca unii să fie bolnavi, obosiți sau reținuți pentru alte motive. Mulți poate se abțin să se adune pe terenul acesta, cel al unei singure Adunări. Ei socotesc terenul acesta prea strîmt și adaugă și alte condiții la faptul apartinerii de sin-gura Adunare. În schimb, cei doi sau trei sînt adunați pe terenul care aparține tuturor credincioșilor: si chiar dacă inima le este întristată de numărul mic prezent, ochiul credinței lor îi vede pe toți ca mădulare ale singurului trup al lui Hristos. Și ei sînt strînși laolaltă ca Adunare.

b). A doua condiție este ca ei să fie adunați pentru Numele Domnului Isus. Numele Lui trebuie să fie singurul centru, singurul lucru care să-i caracterezeze. Ei sînt adunați pentru

Numele Lui. Acesta este Numele care adună. Aceasta înseamnă că totul este rînduit de către Numele acesta, Isus, și nu este treaba celor care sînt adunați să hotărească ei cum se va desfășura adunarea, ce strîngeri laolaltă să aibă loc, cum să se facă închinarea, într-un cuvînt, cum să fie rînduit tot ce este în legătură cu strîngerea laolaltă. Domnul Isus trebuie să rînduiască toate, iar cei doi sau trei care sînt adunați pentru Numele Domnului Isus n-au nimic altceva de făcut decît să întrebe: „Ce vrei Tu, Doamne, să fac?” Ei trebuie să cerceteze cu grijă Cuvîntul și să caute să împlinească „legile și porun-cile” Lui (Deuteronom 12) fără gînduri proprii și fără murmure.

Cînd cei credincioși sînt adunați în felul acesta, chiar dacă nu sînt decît doi sau trei, atunci ei sînt adunați pentru Numele Domnului Isus și El este în mijlocul lor. Ce loc binecuvîntat și ce privilegiu să fim astfel musafirii Domnului Isus! Și de asemenea, ce răspundere pentru fiecare credincios cu privire la tot ce face: să ia locul acesta lîngă Domnul Isus sau un alt loc pe care și l-a ales el însuși, dar unde Domnul Isus nu mai este în mijlocul alor Săi!

Oare Matei 18.20 nu ne face de îndată să gîndim la locul pe care Domnul l-a ales pentru a face să locuiască acolo Numele Său (Deuteronom 12)? Aici avem „Numele” ca loc de strîngere laolaltă. Fiul Dumnezeului Celui viu, care transformă niște păcătoși morți în niște pietre vii și care zidește cu acestea Adunarea Sa (Matei 16.18; 1 Petru 2.4,5), vrea ca Adunarea Sa să fie strînsă laolaltă pentru Numele Său; și El leagă prezența Sa de faptul acesta. Aici deci avem singurul loc de strîngere laolaltă pentru toți cei care aparțin Domnului Isus.

Închinarea în duh și în adevăr

Comparînd Matei 18.20 cu Deuteronom 12, te poți întreba dacă este vorba în amîndouă cazurile de același loc. În Deuteronom este vorba de un loc geografic precis, de Ierusalim. Este oare tot așa și în Matei 18.20? Ioan 4.20-26 ne dă răspunsul.

Femeia samariteancă a înțeles, din cuvintele prin care Domnul Isus i-a arătat starea ei morală, că El era un proroc. Ea Îl întreabă atunci ce gîndește în legătură cu neînțelegerea dintre iudei și samariteni: Muntele Sionului sau Muntele Garizim este locul unde Dumnezeu trebuie să fie adorat? Desigur, Domnul răspunde la întrebarea aceasta în sensul Cuvîntului lui Dumnezeu: Ierusalimul e locul.

Dar, începînd cu felul de închinare al Vechiului Testament, El arată că prin venirea Sa pe pămînt, totul trebuie să se schimbe. Și, ca urmare a faptului că Israel L-a lepădat și a pierdut astfel împlinirea imediată a binecuvîntărilor pămîntești făgăduite, Domnul Își întinde cîmpul de lucru în toată lumea (Matei 13.38) și din ea Își alege Adunarea (Matei 16.18). Adunarea are nu binecuvîntări pămîntești, materiale, ci duhovnicești. Da, ea însăși este un trup ceresc și

duhovnicesc, deoarece ea este întemeiată pe un Isus care a murit pe pământ, dar care după aceea a înviat și a fost slăvit, în timp ce Dumnezeu Duhul Sfânt locuiește în ea (1 Corinteni 3.16). Credincioșii care aparțin Adunării, Îl mai cunosc pe Dumnezeu nu numai ca Domn, ci îl cunosc ca Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Cel care a devenit astfel Dumnezeul lor și Tatăl lor. De asemenea ei au primit un duh de înfiere, prin care strigă: „Ava, Tată!” (Efeseni 1.17; 3.14; Ioan 20.17; Romani 8.15). Datorită faptului acestuia, și închinarea lor va avea un caracter cu totul deosebit: ei trebuie să se închine Tatălui în duh și în adevăr.

„În duh”, arată caracterul schimbat al închinării. Ea nu mai este într-un mod pămîntesc, adaptată gândurilor pămîntești ale unui om pe pământ: un anumit loc cunoscut, bine stabilit; un templu zidit din materialele cele mai prețioase care se pot găsi pe pământ; niște jertfe din ceea ce produce pământul; o slujbă în care omul poate da ce are mai bun din toate bunurile lui, în măreția muzicii, în scumpetea veștmintelor; pe scurt, o slujbă în care omul pămîntesc se apropie de Dumnezeu, ca și cum gândurile lui Dumnezeu ar fi tot pămîntești.

De aici înainte închinătorii adevărați trebuie să se apropie de Dumnezeu într-o cunoaștere deplină a ceea ce este El. Dumnezeu este Duh, iar viața cea nouă pe care adevăratul închinător a primit-o la nașterea din nou (Ioan 3.5-8) îl face capabil să se apropie de Dumnezeu. Închinarea aceasta este făcută nu cu lucruri exterioare, care cel mult sînt o imagine a lucrurilor cerești (Evrei 9.23), ci într-un mod duhovnicesc.

„În adevăr” înseamnă în acord cu ceea ce Dumnezeu a descoperit despre Sine însuși. Deci nu mai e vorba de relațiile pe care un israelit le avea cu Domnul, Dumnezeul legământului. Atunci era un munte care putea fi atins, un foc, arșiță, întuneric, furtună și sunet de trîmbiță la glasul cuvintelor Lui, glas pe care cei care l-au auzit, s-au rugat să nu li se mai spună astfel de cuvinte (Evrei 12.18-21). Acum închinarea are loc în intimitatea unui copil cu Tatăl său. „Tatăl caută astfel de închinători” (Ioan 4.23; Romani 8.15; 1 Ioan 3.1).

Schimbarea aceasta este de asemenea accentuată în Evrei 13.10-16. Toată epistola tratează deose-birea dintre lege și închinarea legată de persoana Domnului Isus, ca obiect și centru al închinării creștinului. Și rezultatul este că în fiecare capitol, lucrurile vechi, care în cel mai bun caz sînt o imagine pămîntească a unui Domn ceresc și a slujbei Lui, toate dispar și Domnul Isus singur rămîne, așa cum vedem la sfîrșitul epistolei: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13.8).

De aici este scoasă concluzia din capitolul 13.10: cei care slujesc cortului - o slujbă în care primirea înaintea lui Dumnezeu nu era cunoscută (9.8) - nu au dreptul să mănînce din altarul creștin. Numai aceia pot să mănînce, care au „o libertate deplină ca să intre în Locul Preasfânt, prin sîngele lui Isus” (10.19). Cel care vrea să fie împreună cu Domnul Isus (și Duhul Sfânt

consideră lucrul acesta ca fiind de la sine partea fiecărui credincios) trebuie să fie ori în cer acum (9.12), ori să iasă afară din tabără, adică dintr-un sistem de închinare pămîntesc. Capitolul 13.12 nu lasă nici o îndoială cu privire la faptul că pentru credincioșii evrei cărora se adresează apostolul, „tabăra” era Ierusalimul, orașul care sub ordinea de lucruri cea veche fusese locul pe care Domnul îl alesese ca să facă să fie prezent Numele Său. Domnul Isus este acum centrul în jurul căruia trebuie să se adune toți cei care sînt ai Săi, despărțiți de orice slujbă care ar fi făcută în spiritul Vechiului Testament.

În Evrei 13.10 Duhul Sfînt face aluzie la participarea la mîncarea jertfelor. Dacă era vorba de jertfa pentru păcat sau de jertfa de mîncare, ele puteau fi mîncate numai de preoți și uneori și de familia lui; în schimb, jertfa de mulțumire putea fi mîncată de orice israelit care era curat (Leviticul 6.8-7.38). O parte din jertfa de mulțumire era pentru Domnul și ea este numită „mîncarea... pentru Domnul” sau, literal, „pîinea... DOMNULUI” (3.11). Restul era pentru cel care aducea jertfa și pentru preot, da, pentru orice israelit care era curat. Și altarul pe care era adusă jertfa era numit „masa DOMNULUI” (Maleahi 1.7-14).

Altarul creștin este numit tot așa, „masa Domnului” (1 Corinteni 10.21). Și nu este o denumire împlîtoare. Nu este alt tip în Vechiul Testament care să corespundă mai mult cu cina Domnului așa cum ne este prezentată în 1 Corinteni 10, ca jertfa de mulțumire și arderea de tot (Exod 29.19-33; Leviticul 8.31).

În 1 Corinteni 11 cina este prezentată în cea dintîi semnificație a ei, așa cum a dat-o Domnul, adică o masă simplă în amintirea morții Mîntuitorului: „Să faceți lucrul acesta în amintirea Mea”. De aceea aici totul este personal și accentul este pus pe starea personală și pe răspunderea individuală.

În schimb, în 1 Corinteni 10.16-22 ne este prezentat un aspect cu totul diferit al cinei. Aici Îl vedem pe Hristos ca un Mîntuitor care moare pe altar și cel care aduce jertfa, hrănindu-se cu El, are prin aceasta părășie cu toți credincioșii și cu Dumnezeu. Aici sîngele, și numai aici, este amintit întîi, pentru a arăta că lucrarea împlinită a răscumpărării este singura temelie pe care poate fi stabilită părășia aceasta. Astfel, părășia (comuniunea) aceasta este pusă pe primul plan și tot ce este personal dispare.

În versetul 16 vedem că atunci cînd bem din pahar, avem părășie cu sîngele lui Isus. Și nu numai „eu”, ci „noi”, toți cei credincioși avem părășie. La fel este și cu pîinea. Este vorba de paharul pe care noi îl binecuvîntăm și de pîinea pe care noi o frîngem. Toți credincioșii care participă la cină au părășie cu sîngele și cu trupul Domnului și, deoarece așa stau lucrurile, ei sînt în părășie și între ei. În versetul 17, lucrul acesta este încă o dată subliniat în mod deosebit: „Noi, care sîntem mulți, sîntem o singură pîine, un singur trup, căci toți luăm parte la

acea singură pîine". Deci, cînd participăm împreună la cină, arătăm clar că avem părtășie cu sîngele și trupul Domnului și că, împreună cu toți cei credincioși, formăm o singură pîine, singurul trup al lui Hristos (1 Corinteni 12.13).

În versetele următoare vedem că este posibil să punem lucrurile acestea sfinte în legătură cu lucrurile nesfinte. Luînd ca exemplu altarul evreilor și altarul păgînilor, apostolul arată că cei care mănîncă din jertfe au părtășie cu altarul, cu domnul căruia îi sînt aduse jertfele. Și el adaugă această înștiințare serioasă: „Nu puteți să beți paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți să luați parte la masa Domnului și la masa demonilor. Sau vrem să provocăm pe Domnul la gelozie? Sîntem noi mai tari decît El?" Cuvinte deosebit de serioase, care trebuie să ne umple de un respect sfînt și să ne facă să recunoaștem cît de însemnată este pentru Dumnezeu sfințenia mesei Domnului!

Am văzut în partea aceasta că cina trebuie luată în cunoștința de faptul că sîntem una cu toți cei credincioși și că, luînd parte din pahar și din pîine, arătăm limpede că noi toți împreună formăm trupul lui Hristos; de asemenea, că cina trebuie sărbătorită la masa Domnului, în despărțire de tot ce nu este în acord cu ea. Adunarea în unitatea ei este strînsă laolaltă la masa Domnului. Și nu este la fel ca în Matei 18.20? Și aici cei credincioși se strîng laolaltă pe terenul unității trupului, la masa Domnului, unde Domnul este gazda și unde el hotărăște cine poate să ia loc la masă și cum trebuie să se desfășoare lucrurile, unde El Însuși este centrul și obiectul inimii adunării. Un singur loc există deci pentru sîngerea laolaltă a adunării, și aceasta nu numai pentru sărbătorirea cinei (1 Corinteni 10.16-22 și 11.18,20), dar și atunci cînd adunarea este strînsă laolaltă pentru slujirea Cuvîntului (14.23).

Strîngerea laolaltă în vremuri de ruină și de lepădare de credință

Adunarea, casa lui Dumnezeu care este zidită pe Domnul Hristos, din pietre vii (Matei 16.18, 1 Petru 2.4-7), este fără vreun cusur. Cum ar fi putut ieși o construcție imperfectă din mîna arhitectului divin?

În 1 Corinteni 3.9-17 totuși, unde se vorbește de asemenea de casa lui Dumnezeu, nu mai găsim pe Domnul ca arhitect, ci pe Pavel. El a pus temelia și ea este o temelie bună. Dar alții după el zidesc deasupra acestei temelii și trebuie să ia seama cum zidesc deasupra. Aici casa lui Dumnezeu este prezentată ca fiind încredințată răspunderii oamenilor, care vor da socoteală de felul muncii lor. Lucrarea lor va fi încercată prin foc, mijlocul dum-nezeiesc de punere la probă. Vedem rezultatul aces-tei lucrări de zidire în creștinătate. Vedem o clădire făcută nu numai din pietre vii (credincioși născuți din Duhul Sfînt), ci în mare parte din materiale fără viață (creștini numai de nume). Unii lucrători s-au atins chiar și de temelie și au stricat-o.

Omul, ca totdeauna, s-a arătat falit și aici, și a stricat ce îi încredințase Dumnezeu. Chiar de pe atunci Duhul Sfânt îi înștiința prin apostolul Pavel: „Fiecare să ia bine seama cum zidește deasupra”. Ca un arhitect înțelept, el a pus temelia cea bună: Isus Hristos. Dar acum alții vin după el ca să zidească pe temelia aceasta, lucrare care se poate face în trei feluri:

Se poate să aduci materiale bune: aur, argint, pietre scumpe, materiale care suportă încercarea focului. Cel care zidește cu materiale de felul acesta, va primi o răsplată.

Se pot aduce aici materiale fără valoare: lemn, fin, trestie. Acestea vor fi arse de foc atunci când va avea loc punerea la probă și ce a fost clădit se va nimici. A fost o lucrare de zidire fără folos și zidirea cea bună a fost împiedicată de ea. Lucrătorul nu va primi răsplată și, cât despre sine, el va fi mîntuit „ca prin foc”. Slujba lui a fost fără valoare și el va apare cu mîinile goale înaintea lui Dumnezeu.

Dar cel de al treilea fel de a lucra este cu mult mai rău. El se atinge de temelie; prin el, construcția în ansamblul ei este compromisă și ceea ce fusese zidit bine este stricat. O judecată groaznică din partea lui Dumnezeu se va abate asupra acestor lucrători. „Dacă cineva nimicește templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci templul lui Dumnezeu este sfînt și așa sînteți voi”.

În cea dintîi epistolă către Timotei, încă mai vedem casa lui Dumnezeu în slava ei de la început, așa cum fusese zidită de Pavel și de alți lucrători credincioși. Cu toate că pericolul amenința și în mod profetic lepădarea de credință fusese anunțată (1 Timotei 4.1), casa aceasta era încă numită „stîlpul și temelia adevărului” și găsim indicații cu privire la felul în care un credincios trebuie să se poarte în casa aceasta (3.15).

În cea de a doua epistolă a lui Timotei, cea din urmă pe care a scris-o Pavel, situația este foarte mult schimbată. Dumnezeu îngăduise ca răul să se dezvolte atît de mult încît trebuiau date unele îndrumări cu privire la felul în care credinciosul, individual, trebuia să se poarte în astfel de împrejurări. Lucrători ca cei din 1 Corinteni 3, care strică lucrarea, deja se arătaseră (2 Timotei 2.16-18). Creștinii de nume se introduseseră în adunare (3.5). Toți cei din Asia întorseseră spatele lui Pavel (1.15) și la cea dintîi apărare a lui, ca închis, toți îl părăsiseră (4.16).

În Fapte 2.42-47 avem un tablou frumos al bisericii nou născute, când toți credincioșii erau împreună și, potrivit capitolului 5.13, nimeni nu îndrăznește să se alipească de ei. Se știa despre fiecare dacă era sau nu creștin. Dar când Pavel a scris cea de a doua epistolă către Timotei, lucrurile nu mai erau așa. Și cum poate creștinul care se află în mijlocul stării acesteia de ruină, să-și dea seama cine aparține într-adevăr Domnului?

Răspunsul dumnezeiesc este acesta: „Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai Săi” (2 Timotei

2.19-23). Omul nu-i cunoaște, el nu este în stare să știe, printre toți cei care mărturisesc a fi creștini, care este într-adevăr născut din nou. Dar lucrul acesta nici nu mai este necesar, el poate lăsa lucrul acesta Celui care cercetează inima și rărunchii. Ce gând liniștitor și mângietor! Când eu nu știu dacă cei care se numesc creștini sînt într-adevăr creștini, pentru Domnul nu este nici o neclaritate, El nu uită pe nici unul din ai Săi.

Dar aceasta nu înseamnă că acum eu pot să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Ruina este prezentă și în purtarea mea trebuie să țin seama de ea. Chiar dacă trebuie să las lui Dumnezeu grija să judece, printre toți cei care spun că sînt creștini, pe cei care Îi aparțin în adevăr, Duhul Sfînt îmi spune: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de nelegiuire" (v. 19).

Versetele următoare ne spun ce aduce cu sine atitudinea aceasta. Casa lui Dumnezeu pe pămînt așa cum este în vreme de ruină, este comparată cu o casă mare în care sînt nu numai vase de aur și de argint, dar și de lemn și de pămînt. Unele vase sînt pentru cinste, altele pentru dispreț. Să părăsesc casa, nu pot; ar trebui atunci să mă lepăd de creștinism și să devin păgîn sau iudeu. Fiind în casă, trebuie să mă despart de vasele de necinste, pentru ca să fiu un vas de cinste, sfințit, de folos stăpînului, pregătit pentru orice lucrare bună. Curățirea dinafară de orice întinăciune este urmată de curățirea lăuntrică. „Fugi de poftele tinereții" și după aceea vine legătura „cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată".

Trebuie să notăm bine că aici nu se spune: Creștinii de nume sînt vase de necinste, iar credincioșii sînt vase de cinste. Desigur, sînt vase de aur și vase de pămînt, dar singurul criteriu pentru a judeca dacă eu sînt un vas de cinste este acesta: „Dacă cineva se curățește de acestea", despărțindu- se de ele (v. 21).

În 2 Timotei 2 nu este vorba de deosebirea dintre cei care cred și cei care nu cred, ci dintre slujitorii care arată credincioșie și slujitorii care arată necredincioșie. Vedeți versetul 2 (oameni de încredere), versetul 3 (un bun ostaș), apoi 4-6, 11- 13, 15-18 etc.

În versetele 16-18 nu ni se spune despre Imeneu și Filet sau de cei care au fost duși în rătăcire de către ei, că ar fi necredincioși, ci că lucrarea lor este periculoasă și deci ei sînt niște slujitori care arată necredincioșie, oameni care „în ce privește credința au naufragiat", adică au părăsit adevărul fun-damental al creștinismului. Nu este vorba de credincioși în comparație cu necredincioși nici în versetele 20-28, ci de cei care mărturisesc că ar fi și se poartă cu credincioșie sau cu necredincioșie, fiind vorba deci de vase de cinste și de vase de necinste.

Nu este vorba de materialul din care este făcut vin vas, ci doar să știi dacă el este spre cinste. Și un vas care nu este curățit, nu este un vas de cinste. Un vas de aur sau de argint care este murdar sau care a stat prin gunoi, nu îți este spre cinste dacă l-ai aduce în casă necurățit. El

este spre necinstirea casei tale și nu-l vei pune așa în casă. Un vas de cinste este un vas care este curățit. Nu este vorba aici de lucrarea Duhului Sfânt într-un păcătos, ci de răspunderea oricui spune despre sine că este creștin. Dacă cineva „se curățește de acestea”, va fi un vas de cinste care arată credincioșie; numele Domnului Său va fi slăvit, deoarece el este un vas de cinste.

Dacă printre vasele care nu se curătesc sînt sau nu credincioși, aceasta nu este o problemă care m-ar privi pe mine. Domnul este Cel care judecă lucrul acesta, căci „Domnul cunoaște pe cei care sînt ai Săi”. Putem fi chiar siguri că sînt mulți credincioși printre ei și putem aduce mulțumiri Domnului pentru faptul că ei sînt credincioși, dar în același timp purtăm doliu pentru faptul că ei rămîn în legătură cu vasele de necinste și prin aceasta îl necinstesc pe Domnul Însuși. De asemenea, Dumnezeu Se va putea sluji de ei pentru o lucrare bună, dar potrivit versetului 21, numai cei care s-au curățit ei înșiși de vasele de necinste sînt pregătiți pentru orice lucrare bună.

Trebuie subliniat apoi că mai întîi este amintită curățirea exterioară și numai după aceea curățirea lăuntrică. Sîntem înclinați să spunem: Dacă sîntem despărțiți de rău înăuntru nostru, despărțirea dinafară nu mai este atît de însemnată. Dumnezeu dă totuși curățirii dinafară locul dintîi. Dacă vom gîndi mai mult, corectitudinea ordinei acesteia ne va apare clară. Dacă nu ascultăm în legătură cu curățirea dinafară, cum ne-am putea curăți înăuntru? Și cît de greu este să rămîi curat cînd ești într-un anturaj necurat, și cu atît mai mult să te curățești! „Fugi de poftete tinereții”. Este îngrozitor să fii curățit în afară și să fii necurat înăuntru: aceasta ar fi în adevăr fățarnicie.

După curățire vine partea pozitivă: „urmărește dreptatea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (versetul 22). Sînt aici lucruri minunate pe care noi trebuie să le urmărim, ele fiind roade ale Duhului Sfânt.

Dacă intrăm pe calea aceasta a despărțirii de rău, în ascultare de Domnul, nu avem să umblăm singuri, ci „împreună cu cei care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”. Cine sînt aceștia? Se vede clar cine sînt, în cele spuse mai înainte. Sînt vase de cinste, care s-au curățit în afară de vasele de necinste și care s-au curățit și înăuntru.

Aici, da, sîntem chemați să judecăm. Cum s-ar putea ca cineva care nu are viața din Dumnezeu să poată fi „pregătit pentru orice lucrare bună”? Și un necredincios nu poate fi curățit nici în afară, nici înăuntru. Sîntem răspunzători să judecăm în felul acesta dacă cineva are viața din Dumnezeu sau nu.

Se tăgăduiește uneori că noi am avea capacitatea de a face lucrul acesta. Dar Dumnezeu ar fi prescriis copiilor Săi unele lucruri pe care ei nu le-ar putea asculta? Am îndrăzni să spunem

aşa? Sigur că nu. Viata cea nouă din noi si mintea luminată de Duhul Sfint pot să deosebească în mod sigur unde este viață si unde este moarte.

Numai mărturia credinței nu este suficientă în timpurile de ruină spirituală; în astfel de timpuri trebuie dovedită orice pretenție pe care o are cineva. Astfel, în zilele lui Ezra, preoții ale căror nume nu au fost găsite în cărțile genealogice, „au fost îndepărtați de la preoție, ca necurați" (Ezra 2.62). „Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele" (Iacov 2.18). Când mărturia este însorită de un mers al credinței - care poate fi recunoscut de creștinii experimen-țați - se poate spune atunci că este viață din Dumnezeu. Și chiar dacă noi n-am distinge bine lucrurile din cauza slăbiciunii noastre, „Domnul cunoaște pe cei care sînt ai Săi". Noi nu putem îndrăzni să judecăm dacă mărturia cuiva este autentică sau nu, însă fără o dovadă nu putem socoti pe cineva ca un vas de cinste (Ezra 2.59-63).

Astfel, despărțiți de tot ce este necurat și uniți cu cei care cheamă pe Domnul cu o inimă curată, putem urma îndrumările Domnului. Am ieșit la El afară din tabără (Evrei 13.13). Putem să venim iar la „ce era de la început" (1 Ioan 1.1; 2.7,24; 2 Ioan 5, 6). Putem să fim adunați laolaltă de către Duhul Sfint, pentru Numele Domnului Isus, și să ne bucurăm în felul acesta de prezența Sa slăvită în mijlocul nostru, chiar dacă n-am fi decît doi sau trei (Matei 18.20). Putem vesti moartea Domnului pînă va veni El (1 Corinteni 11.26), putem păzi Cuvîntul Său și să nu tăgăduim Numele Său, ci să păzim Cuvîntul răbdării Lui (Apocalipsa 3.8-11). Și făgăduința Sa slăvită ne spune: „Eu vin curînd; păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa" (Apocalipsa 3.11).

Chiar și în timpurile de ruină, rămîne adevărul că există un loc de strîngere laolaltă pentru copiii lui Dumnezeu: locul unde ei sînt adunați „împreună cu cei care cheamă pe Domnul cu o inimă curată", pe terenul unității unei singure Adunări, în afara taberei, la masa Domnului, acolo unde Domnul Isus este în mijlocul alor Săi.

Cuprinsul

Introducere

În Vechiul Testament

Israelii în pustie

Israelii în țara Canaanului

După robia babiloniană

În Noul Testament

Adunați pentru Numele Domnului I s u s

Închinarea în duh și în adevăr

Strângerea laolaltă în vremuri de ruină și de lepădare de credință